

Sygn. akt IV U 287/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **M. P.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.**

na skutek odwołania od orzeczenia **Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.** z dnia 20.06.2015 r. znak (...). (...)

w przedmiocie **ustalenia stopnia niepełnosprawności**

I. odwołanie oddala,

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV U 287/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. P. w dniu 18 sierpnia 2015r. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 20 czerwca 2015 r., nr (...). (...). Domagał się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez zaliczenie go do znacznego stopnia niepełnosprawności oraz poprzez przyznanie mu uprawnienia do korzystania z karty parkingowej osoby niepełnosprawnej.

W odpowiedzi na odwołanie pismem z dnia 28.09.2015 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wniósł o jego oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy zarzucił, iż skład orzekający stwierdził, że werdykt organu I instancji jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec tego podtrzymał dotychczasowe rozstrzygnięcie. Wobec wnioskodawcy orzeczono o niepełnosprawności orzeczeniem z dnia 20.09.2013r. na okres do 30.09.2015r. Wnioskodawca w dniu 30.12.2014r. wniósł o ponowne wydanie orzeczenia za względu na zmianę stanu zdrowia. W ocenie organu nie nastąpiła zmiana stanu zdrowia wnioskodawcy, a stopień sprawności organizmu wnioskodawcy w świetle obowiązujących przepisów prawa nie daje podstaw do zaliczenia go do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności. W ocenie organu odwoławczego nie nastąpiła zmiana stanu zdrowia wnioskodawcy, wobec którego wydano orzeczenie o niepełnosprawności w dniu 20.09.2013r.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. P. ma 57 lat.

W dniu 20.09.2015 r., (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w B. wydał orzeczenie o lekkim stopniu niepełnosprawności, symbol niepełnosprawności 10-N. Orzeczenie wydano do dnia 30.09.2015r., wskazując iż nie da się ustalić, od kiedy istnieje niepełnosprawność, a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 15.02.2011r.

M. P. wystąpił dnia 30.12.2014r. z wnioskiem o ponowne wydanie orzeczenia ze względu na zmianę stanu zdrowia dla celów odpowiedniego zatrudnienia oraz korzystania z karty parkingowej.

(...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. na podstawie przeprowadzonego badania lekarskiego, wywiadu i analizy dokumentacji medycznej załączonej do wniosku orzeczeniem z dnia 20.03.2015r. odmówił wydania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, uzasadniając, że załączona dokumentacja medyczna i przeprowadzone badanie nie wskazują na zmianę stanu zdrowia. Argumentowano, że nie występuje u wnioskodawcy naruszenie sprawności organizmu powodujące brak możliwości pracy lub pracę jedynie w warunkach chronionych, nie wymaga on czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Wnioskodawca odwołał się od ww. orzeczenia. (...) we W. orzeczeniem z dnia 20.06.2015r. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. W uzasadnieniu wskazał, że przytoczone w odwołaniu argumenty nie dają podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

W dniu 18.08.2015r. wnioskodawca złożył odwołanie od orzeczenia organu II instancji.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: orzeczenie (...) ds. Orzekana o Niepełnosprawności w B. z dnia 20.03.2015 r., znak ZON. (...). (...). (k. 6, kserokopia, dokumentacja w aktach (...) załącznik do akt sprawy oryginał , orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekana o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 20.06.2015r., znak (...). (...) – w aktach (...))

Wnioskodawca może być zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzenia o symbolu 10-N. Przebyty w 2001r. udar mózgowy niedokrwienny skutkuje odruchowym niedowładem połowicznym lewostronnym w postaci żwawszych odruchów głębokich, bez upośledzenia sprawności manualnej. Stan zdrowia wnioskodawcy nie uległ zmianie od daty poprzedniego orzekania o niepełnosprawności.

(**dowód** : opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii, k. 18-18v, opinia uzupełniająca, k – 30 , k – 44-44v)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach (...), albowiem nie były one przez żadną ze stron kwestionowane. Sąd oparł się nadto na opinii biegłego neurologa oraz na dwóch opiniach uzupełniających, albowiem były one rzetelne i fachowe oraz nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie jako bezzasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, a w szczególności z akt (...) i znajdującej się w nich dokumentacji medycznej oraz na opinii biegłego neurologa, Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca żądał zmiany orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 20.06.2015r. poprzez zaliczenie go do grupy osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym oraz poprzez przyznanie uprawnień do karty parkingowej dla osób niepełnosprawnych, zgodnie z przesłankami określonymi w art. 8 ust. 3a Ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Zgodnie z art. 2 pkt. 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz.U. z 2011r. Nr 127, poz.721), niepełnosprawność oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu,

w szczególności powodującą niezdolność do pracy. Wymieniona ustawa rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

Stosownie do treści przepisu art. 4 ust. 1 cytowanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Przepis art. 4 ust. 1 wskazuje, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Zaliczenie do któregośkolwiek stopnia niepełnosprawności wymaga spełnienia przesłanek z art. 4 cytowanej Ustawy.

Ustalenie tychże przesłanek wymagało wiadomości specjalnych, co skutkowało koniecznością posiłkowania się przez sąd opinią biegłego sądowego. Biegły sądowy z zakresu neurologii stwierdził, że wnioskodawca spełnia przesłanki do zaliczenia go do niepełnosprawności w stopniu lekkim oraz że w pozostałym zakresie orzeczenie (...) jest prawidłowe.

Biegły sporządził opinię po analizie dokumentacji medycznej, akt sprawy oraz po przeprowadzeniu badania wnioskodawcy. Biegły sądowy wskazał, iż wnioskodawca nie może być zaliczony do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności w świetle norm prawnych ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych i rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. nr 131, poz. 1328 z późn. zm.). Biegły podkreślił, że ustalenie stopnia niepełnosprawności nie polega na wyszczególnieniu licznych schorzeń, lecz na ocenie, jak ww. schorzenia wpływają obiektywnie na sprawność narządu ruchu i układu nerwowego. Biegły wskazał, że wnioskodawca cierpi na stan po udarze niedokrwiennym z odruchowym niedowładem połowicznym lewostronnym, cierpi na przewlekłe zmiany niedokrwienne mózgowia o charakterze leukoarajozy oraz zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa bez objawów korzeniowych. Ma zmiany miażdżycowe tętnic dogłowych oraz nadciśnienie tętnicze. Z tych względów wnioskodawca winien być zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności, a przyczyną niepełnosprawności wnioskodawcy jest schorzenie o symbolu 10-N.

Sąd uznał za wiarygodną opinię oraz dwie opinie uzupełniające sporządzone na skutek zastrzeżeń wnioskodawcy w toku niniejszego postępowania przez biegłego sądowego. W ocenie Sądu, wydana w sprawie opinia biegłego jest rzetelna, oparta na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i Sąd w pełni podziela dokonane w niej ustalenia, iż wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu lekkim. Opinia zawiera szczegółowe uzasadnienie, uwzględniające rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia. Brak jest podstaw do kwestionowania opinii.

Biegli sądowi obowiązani są orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Sporządzonym przez biegłego w niniejszej sprawie opiniom, nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia bezstronności biegłego i ich rzetelności przy wydaniu opinii.

Opinia biegłych sądowych podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń (tak: wyrok SN z dnia 19 grudnia 1990 r. sygn. akt I PR 148/90, OSP 1991/11/300).

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić

rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy.

Wnioskodawca zażądał także przyznania mu uprawnienia, o którym mowa w art. 8 ust. 3a Ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zwrócić uwagę jednak należy, że kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczanej do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności i mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Wobec uznania, że wnioskodawca jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim brak było podstaw do przyznania mu uprawnienia do karty parkingowej.

W związku z powyższym Sąd na mocy przepisu art. 477 (14) § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne i orzekł jak w sentencji.